

KÖZLEKEDÉSBIZTONSÁG TANULSÁG MINDIG VAN

Önbíráskodás...

KICSI AZ ÜGY, DE KELLEMETLEN...

Különös eset „szakértője” lettem. Volt is baleset meg nem is. Megsérültek a járművek meg nem is. Sőt még majdnem verekedés is volt a nyomaték kedvéért. Aztán már a messziről jött ember esete a képtelen állítások, azok cáfolatai az idő távlatában. Eltűnt jármű, hamis tanú, amit csak el lehet képzelni. A bírósági anyagot áttanulmányozva kicsit furcsán is éreztem magam, mit keresek én egy ilyen ügyben. De aztán a feltett kérdés rávilágított a feladatra, azt kellett mérlegelnem, hogy melyik járművezető állításai támaszthatók alá műszaki szakértői eszközökkel. Magyarul ki mond igazat, s ki az aki nem...

Ezt sosem fogom megszokni. A bíróság előtt az eljárás alá vontnak, a vádlottnak bármit szabad mondania. Bár nincs kimondva, de ez praktikus azt is jelenti, hogy nincs igazmondási kötelezettség. Az egyetlen korlát, hogy mást hamisan vádolni nem lehet. Egyébként mindenki szabadon védekezik... Aztán majd előbb a rendőrhatalóság, később a bíróság kibogozzák az igazságot, ha tudják. Akkor röviden a konkrét ügy: Esős őszi estén, halovány utcai fények mellett, a bérházak árnyékában tolat a történetünk főszereplője, nevezzük őt Pálnak. Az esős párás ablakon, tükrön rosszul lehet tájékozódni, a parkolóhoz vezető keskeny útszakaszon is autók parkolnak, természetesen szabálytalanul. Vészesen közel kerül egy ilyen parkoló járműhöz Pál, s egyszer csak azt érzi, hogy bizony neki is ment, na nem nagyon, de kicsit, alig hallható koccanás zaja, s a jármű is megakad. Gyorsan előre menetbe kapcsol, kissé eltávolodik, s kiszáll, hogy megnézze mi történt. Az éjszaka sötétjében, egy öngyújtó fényében gondosan tanulmányozza mindkét jármű vélelmeshetően összeérő részeit, majd a röpke „kár-felmérés” alapján felsóhajt, jól van, nincs baj, úgy látja, sőt már tudja is, hogy nem okozott kárt, s így nincs ok semmiféle adat hátrahagyásra, a másik kocsi tulajdonosának értesítésére. Rövid úton távozik is, de a jelenetet végignézte valaki a bérház első emeleti egyik ablakából, aki történetesen azt is tudta, hogy kié a parkoló jármű. Felírta a rendszámot, s öntudatos állampolgárként tudatta is a tulajjal mi történt. Ettől kezdve történetünk hosszú szövevényes fordulatot vesz. Másnap a „sértett” megkeresi emberünket, s kérdőre fogja, hogy mit is csinált, hogyan volt képes így „lezúzni” az ő alig 20 éves féltve őrzött kicsi kincsét. Jó-jó mondja Pál, de akkor látni szeretné az általa okozott kárt. Azt nem lehet, feleli kárvallottunk, mert azt már elvitte a barátja, s tulajdonképpen nem is tudja hogy hol van, de ha itt és most nem írja alá a biztosító kárbejelentőjét, ő bizony feljelenti. Pali nem hagyja magát, ő bizony nem hiszi el, hogy végigkariolta volna azt a kocsit, hát azt mondja

akkor jelentsék fel. Nem adja föl senki, így egymás után elbaktatnak a rendőrségre, egy-két hónap és kézben a határozat, melyet Pál megrendülve olvas, hogy őt bizony elmarasztalták, s jól meg is büntették. Következő lépcsőfok a bíróság, talán itt sikerrel járhat. Kezd komolylyá válni a dolog, s érzi is, hogy ez már nem játék. Hiszen ő mindössze egyedül a saját kis igazságával, vele szemben meg a feljelentő, no meg mellette a tanú. Még azt is gondolja, hogy bosszút forraltak ellene, hiszen meg is akarták verni, amikor nem írt alá... Én vagyok az egyetlen reménysége, a műszaki szakértő. S tényleg, igaza lehet, mondom ezt már a tárgyaláson, a megvizsgált járműve alig látható érintkezési nyomai mellett elvben irreálisnak látszanak a másik jármű bejelentett sérülései. A tanú is meglehetősen ellentmondásosan vall az általa látottakról. S van még egy körülmény, a másik járművet én sem láthatom, senki sem látta, legalább is olyan, aki objektív kárkép elemzést adhatott volna a sérülésekről. Állítólag azt az ominózus eset óta rommá törték... A bírón is látszik, ő is hajlik a döntésre, itt nem lehet elmarasztaló határozatot hozni, legalább is abban nem, hogy Pálnak felelnie kellene a bejelentés szerinti, a másik járműben okozott pontosan meg nem határozható sérülésekért. Pál már reménykedik, felmenthetik, s még talán a büntetést is elen-

gedik. Így is történik, a bíró olvassa a megfelelőbbé tehető döntést, a feljelentés szerinti károkozás nem bizonyítható, így a rendőrség által kiszabott büntetését elengedik.

De a történetnek itt még nincs vége, Pál arcáról is lefagyott a mosoly. Az ítélethirdetés ugyanis folytatódott, a felmerült költséget, a szakértői díjat ki kell hogy fizesse. Miért is? Mert nem kétségesen nekiütközött a másik járműnek – ezt ő maga is elismeri –, s az nem eljárás, hogy ő ott akkor egy öngyújtó fényénél eldöntötte, hogy nem is okozott sérülést. S nem hagyott a tulajdonosnak üzenetet, hogy bocsánat, kicsit nekikoccantam... Mert mi van akkor, ha történt valami olyan is ami akkor és ott nem látszott, s ez tényleg így van, az hogy pl. egy lökhárítón nem látszik, hogy megsérült, alatta még a tartószerkezet egészen durva elváltozásokra képes. S attól sem kell félni, hogy a kárt szenvedett majd az adott betéltlap alapján felújítja a kocsiját. A biztosítók manapság nagyon is megnézik mit és miért fizetnek. Sőt adott esetben a károkozót is megkérdezik, a károkozó járművet is megszemlélik. Tehát van egy tisztességes menete a dolognak, amit mindenkinek követni kell. S ő ezt nem követte, hibázott, ennek ára van...

Azt is tudom, hogy nem valamiféle egyedi esetről van szó, hanem nagyon is gyakori az ilyen típusú megbízás. Főleg tehergépkocsi-vezetők szoktak hivatkozni, hogy bizony ők nem okoztak sérülést, nézzék csak meg a járművéket, az sérülésmentes. Persze-persze, csakhogy vannak még más lehetőségek is a bizonyításra, pl. egy tanú és a geometriai azonosítás már elegendő. Kompatibilitás, plauzabilitás, ez a két kulcsszó, ha ezek megállnak, sokba kerülhet a tagadás...

Bonszér Sándor

A károkozó jármű, a helyszín, és a rekonstruálható ütközési forma

